

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.784 van 8 maart 2013
in de zaak A. 204.215/XIV-34.107**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dominique Andrien en advocaat Emmanuelle Vinois
kantoor houdend te 4020 Liège
Quai G. Kurth 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 29 maart 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 76.326 van 29 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8335 van 11 april 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2012 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anneleen De Meu, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Nathalie Lentz, die loco advocaat Dominique Andrien verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder verklaart zich op 6 december 2011 vluchteling in België, waarna blijkt dat hij reeds op 16 november 2011 een asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Italië antwoordt positief op een Belgische vraag tot terugname en op 17 februari 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat “België (...) niet verantwoordelijk (is) voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt”.

De verweerder stelt op 28 februari 2012 tegen die beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in.

Met een faxbericht van 28 februari 2012 wordt aan de partijen de oproeping om op de terechtzitting te verschijnen samen met een beschikking opgestuurd. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Met een arrest van 29 februari 2012 beveelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De eerste bestreden beslissing is de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 februari 2012, per fax verstuurd samen met de oproeping van de partijen om te verschijnen op de terechtzitting van 29 februari 2012. Die beschikking vormt geen uitspraak over een beroep van de huidige verweerder tegen de toen door hem aangevochten beslissing. Zij schorst zelf de tenuitvoerlegging van die beslissing niet en legt de huidige verzoekende partij evenmin een verbod tot dwanguitvoering van de beslissing op. Zij bevat enkel een mededeling waarmee de rechter in vreemdelingenzaken “benadrukt” dat de door de huidige verweerder ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van rechtswege opschortend werkt zodat de huidige verzoekende partij, gelet op die vordering, niet tot dwanguitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel mag overgaan totdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak over de vordering heeft gedaan. De opschortende werking vloeit voort uit de wet zelf en niet uit de beschikking. Vermits dergelijke beschikking, buiten de vaststelling van de zaak, geen enkel rechtsgevolg heeft is het geen voor cassatie vatbare beslissing.

De tweede bestreden beslissing is het arrest waarmee bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de aanvankelijk bestreden beslissing wordt bevolen. Inmiddels heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter met het arrest nr. 82.935 van 13 juni 2012 het door de huidige verweerder ingestelde beroep tot nietigverklaring verworpen. Tegen dat arrest is geen cassatieberoep ingesteld, zodat het arrest en dus ook de aanvankelijk bestreden beslissing definitief zijn geworden. Daarom heeft de verzoekende partij geen belang meer bij haar cassatieberoep tegen de schorsing van de tenuitvoerlegging van de aanvankelijk bestreden beslissing: de vordering tot schorsing is slechts een accessorium van het beroep tot nietigverklaring.

Het cassatieberoep is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen